

– A hétvégén strandidő lesz – nyávogta anyánk. – Készítsétek ki a fürdőruhát, kimegyünk a tóra. Papa, megnézted a hűtőtáskában az elemeket? Működnek még? Senkinek sem hiányzik, hogy újat vegyünk. Minden fillér be van osztva.

Panni a tányérját bámulta, én az ebédlő falán rohadó lambérián számoltam a csíkokat. Nem mondtunk nekik el-lent, pedig nem akartunk a tóra menni, és ezt ők is tudták. Nem akartunk

Mán-Várhegyi Réka 21

VISZLÁT, KAMASZKOR!

fürdőruhában a napon feküdni, nem akartunk a vízben ázni, és legfőképpen nem akartuk egész nap a jet-ski motorosokat bámulni. Ha eljött a nyár, két hónapon keresztül repesztettek fel és alá a pocsolányi tavon, a nyeregben pornósztár kinézetű lányok és fiúk, akik egyébként az osztálytársaink voltak, viszont az iskolában legalább nem visítottak egész nap.

Kövé, aranyeres családba születtem egy kétpetejű ikerpár fiatalabbik tagjaként. Panni és én kamaszkorunkra tohonya krumpliszákokká váltunk, saját szüleink lettünk egy számmal kisebb méretben. Mint később kiderült, arcvonásaink nem hasonlítottak túlságosan, de a köztünk lévő különbségeket ugyanúgy elfedte a haj, mint a szüleink esetében. Tizenhét éves koromban mégsem a fölösleges kilók fájtak a legjobban, hanem az, hogy nem volt különös ismertetőjegyem. Pannival sulí után gyakran a kiserdőbe mentünk, a fák tövében, a kabátunkon ültünk, és két cigi között tüskével karcoltuk az arcunkat. Ő is vágyott már egy rendes sebre. De ezek, akár egy kismacska hajszálvékony karmolásai, fél nap alatt begyógyultak. Főleg az én bőrömön, ami barna volt, szemben Panni fehérségével – ha a vért letöröltem, már semmi sem látszott.

Az igazi bátorságpróba az lesz, mondtuk egymásnak, amikor majd az égő cigarettát a testünkön oltjuk el. Az harci sérülés lesz, mondtam. Az pecsét lesz, mondta ő. Én a felkaromon akartam, ő az arcán.

Ekkoriban már pontosan tudtam, hogy egy szemétdombon élünk. Megvettem a néhány hónappal korábbi önmagammat, amelyik azt képzelte, hogy ez egy normális hely, normális emberek vesznek körül, és minden oké. Végre gondolataim voltak a világról. Panninak is voltak gondolatai. Többek között az, hogy a szüleink soha nem akartak gyereket, csak erre nem jöttek rá. Ha valóban választhattak volna, kérdezte tőlem, ha valaki felteszi nekik a kérdést, hogy mit szeretnének jobban, de jól gondolják meg, gyereket vagy cserepes növényt, akkor szerinted mit választanak?

– Az alsó fiókban ott van a kék borotva – folytatta anyánk, és közben egy csirkecsontot szopogatott. – Lányok, hónaljról, lábszárról kapjátok le a szőrt, és vágjatok magatoknak bikinivonalat is. Ennyire legyünk már igényesek.

– Mama, ha akarod, én is vágok magamnak bikinivonalat – kacsintott apánk, és mintha benyomtak volna rajtuk egy gombot, nekiláttak a röhögésnek. A nevetésük régóta toladó volt és erőszakos. Bűvölni próbáltak minket, hogy mi is nevéssünk, hát nem vicces, kérdezte a tekintetük.

22 De mi ekkor már nem adtuk magunkat. Panni merev arccal ült a tányérja fölött, én viszont, amennyire a szűk hely és a képességeim lehetővé tették, teátrális hirtelenséggel felálltam.

– Hányynom kell – mondtam. Szerettem újabban keménykedni, azt képzelni, hogy egy film szereplője vagyok, holott az undorítóan lambériázott ebédlőnk volt az, ahonnan kipréseltem magam. Ahhoz, hogy kimásszak, a nővéremnek és anyáknak fel kellett állnia. Az asztalt kicsit rá kellett tolni apánkra, aki csak ült ott bambán, az arcán épp megjelent a zavar. Gyenge akaratú, mártírtípus volt, aki ilyenkor hangokat hallott a fejében. Ezek a hangok azt ismételték, hogy ő sosem bánt így a saját szüleivel, hogy ő nekünk az égvilágon mindent megadott, és hogy nem érti, mivel érdemelte ki mindezt.

Szűk volt a hely az asztal körül, és szűk volt a hely közöttünk is, nem csoda, hogy hallottuk egymás gondolatait. Ezeket a lakásokat helygazdaságosan tervezték. A kisméretű helyiségek is így kerültek egymás mellé, például a vécé közvetlenül az ebédlő szomszédságába. Noha diszkrét szüleink egykor habszivaccsal vonták be a mellékhelyiség falát, ez csak annyit ért, hogy a hangos csurgatást, rotyogtatást ne lehessen a lakás minden pontjából hallani. Megtanultuk, hogy évés közben legfeljebb kisdolga lehet az embernek, azt viszont, ha halljuk is, úgy teszünk, mintha nem hallanánk.

Anyánk lényegében megszegte ezt a szabályt, amikor egy-két perc múlva utánam kiabált:

– Nem hallom azt a rókát!

Én viszont még a habszivacson keresztül is hallottam a hangjában a rosszindulatú affektálást. Szívesen felpofoztam volna valakit. Ledugtam az ujjamat a torkomon, és ügyelve rá, hogy elég hangos legyen az öklendezésem, ahogy ígértem, kihánytam a vacsorát. Nem először tettem. Elégedetten léptem ki a vécé ajtaján. Anyánk rémülten nézett rám, és ettől úgy éreztem magam, mint egy győztes hadvezér. Tudtam, az fáj neki, hogy a pénzért vásárolt étel a csatornában végzi.

– Komolyan mondom, te nem vagy normális – suttopta.

Helyettem a nővérem válaszolt:

– Ha ő nem normális, akkor én sem vagyok az.

– Akkor te sem vagy az – válaszolta anyánk.

Anyánk általában gyanakodva nézett ránk. Az lehetett a rögeszméje, hogy már akkor összeesküdtünk ellene, amikor a hasában voltunk.

Ültünk a tóparton, mi behúzódva egy fa alá, anyánk és apánk a homokban, közel a vízhez. Legalább száz fok volt. Nem néztük, de pontosan hallottuk, ahogy bekenik egymást naptejrel, benyomulnak a vízbe, aztán kijönnek, a napon megszáritkoznak, a hűtőtáskából sört vesznek elő, ketten egy üveggel isznak, anyu a sárga műanyagpohárból két decit, 23 apu a maradékot az üvegből.

– Szerinted tényleg szeretik egymást? – kérdezte Panni, aki ekkorra már megadta magát a nyári melegnek, levette a ruháját, és a fekete egyrészese fürdőruhájában hasra vágta magát az óriási spongyabobos fürdőlepedőn. Alatta integetett az örökké vidám Spongyabob Kockanadrág, mellette, ez volt az én helyem, az ostoba Csillag Patrik vigyorgott.

– Gőzöm sincs – válaszoltam. A hányásoknak köszönhetően fogytam néhány kilót, és most már kényelmesen be tudtam rakni törökülésbe a lábaimat.

– Remélem, legalább egymást szeretik – mondta a nővérem, és elcsodálkoztam a szavain. A konfliktusok ellenére sem gondoltam arra, hogy minket ne szeretnének. De Panni már megint előttem járt két lépéssel. Nekem miért nem jutott ez eszembe? Éreztem, ahogy elgyengülök, talán a gondolat súlya, talán a kánikula tette, de kénytelen voltam leheveredni Csillag Patrikra.

–A gyerekeik vagyunk. Hasonlítunk rájuk, szeretniük kell bennünket – mondtam.

– Éppen ez a bajuk – legyintett a nővérem. – Ugyanolyanok vagyunk, meg ők is ugyanolyanok, és ugyanolyanból kettő már bőven elég. Egymáson még tolerálják a hájat, de rajtunk már nem. Túlságosan hasonlítunk rájuk, ez a bajuk. És ez a mi bajunk is.

Panni az utóbbi időben pszichológiai témájú könyveket olvasgatott.

– Én hálás vagyok nekik, hogy a világra hoztak – mondtam, mert még haloványan élt bennem a hit, hogy az embernek legalább ezért tisztelnie illik a szüleit.

Panni megrázta a fejét.

– Szembe kell néznünk vele, hogy rettenetes örökséget kapunk. Szeretlenség, háj, kulturálatlanság és így tovább. Mindezt feldolgozni évtizedekbe telhet. Szóval nem kell hálásnak lenned semmiért.

– Nincs melegeitek? Jól érzitek magatokat? – kiáltott anyánk. – Nem akartok valamit enni? Vagy inni?

– Egy hambiért ölni tudnék – válaszolta a nővérem.

– Akkor vegyetek magatoknak hambit a bódéknál, és hozzatok apátoknak még két sört, hadd élvezze a hétvégét.

Feltápáskodtunk. Panni törülközőt tekert a dereka köré, belebújtunk a szandálokba, majd zsebre vágtam az anyánk által kimért pénzt.

– Majd jövünk – mondtam. Anyánk ekkor már háttal állt nekünk.
– De azért ne hagyjátok kiszáradni apátokat – fűzte hozzá apánk.
Egy homokos emelkedőn kellett felmászni a tó körül futó ösvényre.

24 Ennyi kilóval és ezekkel a szandálokkal ez soha nem volt könnyű, ám ekkoriban már nem éreztük magunkat emiatt is nyomorultnak. A partot bokrok szabdalták néhány négyzetméteres területekre, és innen fentről látni lehetett, ahogy ezeket a strandolók berendezték maguknak. Fel-fújható foteleket és árnyékot adó félsátrat állítottak fel, a fák ágain száradó törülköző és fürdőruha lengett, voltak, akik grillezőt, hűtőtáskát, magnót is hoztak magukkal. Ha a tóra jöttünk, mi mindig hajnalban indultunk, hogy biztosan miénk legyen ugyanaz a partszakasz, szemben a felkelő nappal. A strandolók, hiperaktív gyerekek, visítózó nők és röhögő férfiak a tó távolabbi szakaszán, a homokos parton táboroztak, a mi szomszédjaink csendes, öregedő, sötétbarnára sült nudisták voltak. Megnyugtató volt a sok ronda test a közelsége. Bár a bokroknak, fáknak köszönhetően inkább csak sejtettük, mint láttuk egymást, ám ilyenkor, ha büfé- vagy végcétúrára indultunk, néhány perc alatt fél tucat, már-már folyékonyra olvadt férfi nemi szervet figyelhettünk meg. Anyánk undorító szavával élve: himbilimbit.

A széles, homokos partnál zajlott a nagy élet, és ott volt a büfésor is. A mi oldalunkon csak két bódé üzemelt. Lángos, hamburger, sör, forró műanyagszékek, és viszonylagos csend. Nem akartam enni semmit, pedig anyánk nagyvonalú volt a pénzt illetően, de féltem volna itt megtönni a hasam. Lassan szürcsöltem a szívószálon keresztül a diétás kólámat, és a tó irányába bámultam. Panni egy sajtos-tejfölös lángost evett. Szokásához híven előbb a nyelvével lekanalazta a sajtot és a tejfölt, aztán a tésztát csíkokra tépve ette meg.

Régóta jártunk ide, a gyerekkorunkat itt töltöttük, mégsem tudtuk a büfés nevét. Azt sem tudtuk, vannak-e gyerekei, családja. Kortalan nő volt, ha éppen nem lángost sütött, savanyú uborkát vagdosott, vagy sört pakolt egyik hűtőből a másikba, akkor az ablaknál könyökölt és a tavat nézte, ahogy most mi is.

Kevés fiatal járt ide, de azok egytől egyig defektesek voltak. Ahogy ott ültünk, ezúttal két kislány tűnt fel, olyan tizenegy-tizenkét évesek lehetek, az egyik biciklit tartott a lába között, és éppen a másikkal kiabált, hogy üljön már fel a kormányra.

– Ne hisztizz itt nekem – mondta neki. Úgy tűnt, veszekednek már egy ideje. A másik kislány most adta meg magát, és óvatosan megpróbálta feltornászni magát a bicikli elejére. Ilyen távolságból is látszott, hogy jogos a félelme, az első buckánál le fog pottyanni. Az első kislány a veszéllyel mit sem törődve kapaszkodott fel az ülésre, és közben tovább instruálta a hozzá megszólalásig hasonlító – ekkor jöttem csak rá – ikertestvérét. Elindultak.

– Nem akarom látni – mondtam, és elfordítottam a fejem.
Panni viszont rájuk kiáltott, hogy álljanak meg, mert fel fognak borulni. Erre a kormányon ülő lány leugrott, mint egy kis szöcske.

– Nem akarok megdöglenni miattad! – mondta a testvérenek.

– Nem hiszem el, hogy ennyire beszari vagy! – tajtékozott a másik. 25
Felálltunk és odamentünk hozzájuk.

– Ti meg mit szóltok bele? – kiabált velünk is a mérges kislány. Nyilvánvaló volt, hogy nem mi húztuk fel, bizonyára súlyos igazságtalanságok történtek velem a nap folyamán, és most még ez is.

– Nyugi, gyerekek, nyár van, buli van – válaszolta a nővérem.

Szép kislányok voltak, szőkék, arányos testalkatúak. Ki volt festve a körmük, az arcuk. Látszott, hogy semmi jó nem vár rájuk az életben.

– Van cigitek? – kérdezte az egyikük, és közelebb lépett.

– Nincs – válaszoltam. – Különben sem kéne dohányoznotok.

– Semmi közöd hozzá, hogy mit csinálunk – mondta a másik. –

És legalább azt tudjátok, hogy hány óra van?

– Tizenegy múlt – mondta a nővérem.

– Nem nézed meg a mobilodat?

– Dehogy nézem – válaszolta. – Nincs is nálunk mobiltelefon.

Erre nekünk estek. Lökdöstek és dagadt disznónak csúfoltak, mi meg nem mertünk visszaütni, csak megpróbáltuk őket lefogni. Szerencsére mindez csak pár másodpercig tartott, ugyanis a semmiből váratlanul ott termett egy fiú, és rájuk kiáltott, hogy elég legyen. Velünk nagyjából egykorú lehetett, hasonlított a kislányokra, de nagy, elálló fülei voltak. Leráncigálta rólunk a kis patkányokat.

– Mi folyik itt? – kiáltott mindannyiunkra, mintha ő lett volna az őrmester.

– Megpróbáltuk megmenteni a lányok életét, akik ezt csihipuhival hállták meg – mondtam.

– Csihipuhi – vihogott az egyik gyerek.

– Nem hallottad még ezt a szót, nagyokos? – kérdeztem. A kislány megrázta a fejét.

– Átkozom a napot, amikor megszülettetek, azóta nincs egy nyugodt percem – mondta a fiú, mire a kislányok hasukat fogták a nevetéstől.

– A nevem Kábel – mondta a fiú, mire a húgai tovább röhögtek.

– Az a neve, hogy Ábel – kiabálták.

Mint kiderült, a fiút Török Ábelnek hívták, és ha bemutatkozott, az Ábel Kábelnek hallatszott.

– De ez nem baj – mondta Kábel –, szerintem a Kábel sokkal jobb név, mint az Ábel.

- Tudtommal nincs bejegyezve – mondtam.
- Nem számít. És ti kik vagytok?
- Tünde – hazudta a nővérem. Logikusnak tűnt, hogy ne mondjuk meg nekik a valódi nevünket.

26

- Xénia – hazudtam én.
- Xénia! – mondta az egyik kislány.
- Menő – bólintott Kábel.
- Én depressziós vagyok, ő bulimiás – mondta a nővérem.
- Klassz – válaszolta a fiú. – Tudok egy titkos partot a folyónál, meg akarjátok nézni? Nincs messze.

Ritkán állt velünk szóba bárki is. Az iskolában nem mi voltunk a legnépszerűbb diákok. Nem mintha hasra estünk volna csak azért, mert valaki elhív egy titkos partra, de Kábel a hülye nevével és a nagy füleivel érdekesnek tűnt.

– Miért ne? – válaszoltuk. – Irány a titkos part.

– Hurrá – mondták a lányok, akik, úgy tűnik, már nem akartak megverni minket.

Elindultunk a Duna felé. Kábel vicceket mesélt, és mi röhögünk. Áthaladtunk a töltésen, a síneken, és eszembe jutott a *Stand by me* című film, amit legalább ötször láttunk a nővéremmel. Párás szemmel sóhajtoztunk ezeket a hatvanas évekbéli amerikai fiúkat nézegetve. Milyen helyesek, milyen jópofák, mondtuk, és nem olyan szerencsétlen, büdös kis szarrágók, mint amilyenek minket vesznek körül.

– Lollipop, lollipop, oh lolli, lolli, lolli – kezdtem énekelni.

– Nyári pap, nyári pap, oltári nyári nyári – kapcsolódott be a nővérem a magyar verzióval.

A kislányok nem ismerték a számot, és Kábel sem, de hamarosan már brummogta, amit a szakasz végén kell brummogni. A fejemben hasonlítani kezdtünk a *Stand by me* síneken kolbászoló főszereplőihöz. Csak futólag jutottak eszünkbe a szüleink, akik talán már várták azt a két sört, de egyáltalán nem idegeskedtünk miattuk.

– Jó ez a szám – mondta Kábel.

– Egy filmben volt – válaszoltuk. – Négy amerikai fiú a hatvanas években elindul megkeresni egy hullát.

– Fúj – mondták a kislányok.

– És aztán mi lesz? – kérdezte Kábel.

– Ez lesz a barátságuk próbája – válaszoltam.

– Felnőnek, és ott hagyják a kisvárost – mondta a nővérem.

– Csak az egyikük – mondtam én.

– Pontosabban ketten, a főszereplő és a legjobb barátja, aki ügyvéd lesz. De aztán lelövik. A főszereplő meg író lesz.

– Ti szerettek olvasni? – kérdezte Kábel.

– Persze – válaszoltuk, mert az átlagnál többet olvastunk.

– Én nem – röhögött Kábel –, de bírom azokat a csajokat, akik szoktak olvasni. És miért lövik le az ügyvédet?

– Utcai bandaháborúba keveredik – válaszolta a nővérem. – 27
Mártírhálált hal. De az is jobb, mint megrohadni egy ilyen helyen. Nincs happy end, de azért sikerült kitörnie a poros kisvárosból.

– Mindannyian foglyai a környezetnek, ahonnan származnak – mondtam én.

– Húha – mondta Kábel. – Nagyon elszállt a dumátok.

– Te nem akarsz kitörni ebből a porfészekből? – kérdezte tőle a nővérem.

– De igen – mondta Kábel, és arról kezdett beszélni, hogy milyen menő autót szeretne és milyen menő tengerparti villát. Látszott rajta, hogy semmi esélye. A nővérem rám nézett, és tudtam, arra gondol, amire én. Mi nem fogunk itt maradni. Magunk mögött hagyjuk anyánkat és apánkat, magunk mögött hagyjuk a szegénységüket és a tohonyaságukat, a gesztusaikat és nyavalyáikat.

Bokrokon és fákon másztunk át, mire megérkeztünk a titkos partra. Az útról valóban nem lehetett belátni. A folyó szélén valaki nagy kövekből gátat épített, így kialakítva egy kis medencét.

– Olyan, mint egy jakuzzi, nem? – mondta az egyik kislány.

– Mi mindig ide jövünk – mondta a másik.

– Mások nem tudnak erről a helyről – mondta Kábel. – Csak néhány haverunk meg az ő haverjaik. Ide nem lát be senki. Azt csinálunk, amit akarunk.

– És mit szoktatok csinálni? – kérdeztem.

– Valóra váltjuk a legtitikosabb vágyainkat – suttogta Kábel, és felnyerített.

A kislányok ledobták a ruhájukat, és pucéran bevetették magukat a kis öbölbe. Kábel is vetkőzni kezdett, és amikor a keze a nadrággombján volt, ránk nézett. Panni megrázta a fejét.

– Én tuti nem vetkőzöm le – mondta.

– Lányok, itt senki sem lát, egymás közt vagyunk – vigyorgott Kábel.

– Nem ismerünk titeket – mondtam.

– Én nem szégyellem magam előttetek, pedig nem nagy a micsodám – felelte Kábel.

Ő is ledobta a nadrágját, és máris ott állt meztelenül. A farka feszebbnek, rugalmasabbnak tetszett, mint a megbarnult nudistáké.

– Gyertek – mondta – meglátjátok, milyen jó érzés meztelenül fürdőzni.

Beereszkedett a vízbe a húgai mellé. A kislányok hívogattak minket, és megpróbáltak lefröcskölni. Körülbelül három méterre álltunk tőlük. Kalapált a szívem. Homályosan arra gondoltam, hogy ebben a helyzetben a legnormálisabb dolog azt tenni, amit ők is tesznek. Legalább száz fok
28 volt. Még soha nem fürödtem meztelenül a folyóban. Levettem a ruhámat, leengedtem a bugyimat, kibújtam a melltartóból. Kábel és húgai ujjongtak. Beléptem a vízbe, hűvös volt és friss, kellemesebb, mint a tó. A szemem sarkából láttam, ahogy Panni lehántja magáról a fekete egyrézszest. Finoman érezni lehetett a sodrást. A gát építője arról is gondoskodott, hogy a kőfal mentén le lehessen ülni.

Bent voltunk a vízben mind az öten. Nem mertem Pannira nézni.

– Ugye milyen jó itt? – kérdezte Kábel, és mi bólintottunk. Aztán azt mondta:

– Gyönyörűek vagytok lányok. Imádom ezt a típust.

– Kösz – válaszolta Panni.

Kábel ezután lehunyta a szemét, és felsóhajtott.

– Most azt képzeltem, hogy csókolózom veletek – mondta. Azok után, hogy itt ültünk meztelenül, egyáltalán nem lepett meg, hogy ezt mondja, mégis, egyszerre kezdtem nevetni és köhögni.

– Nem hiszed? – kérdezte.

– De, elhiszem – válaszoltam.

– Szoktatok csókolózni? – kérdezte aztán.

– Kivel? – kérdezte Panni.

– Fiúkkal – mondta Kábel. – Vagy lányokkal.

Megráztam a fejem. Nem szoktunk csókolózni.

– Esetleg egymással. Nem szoktatok egymással gyakorolni?

– Dehogyan szoktunk – mondta Panni.

– Pedig az nagyon fontos – így Kábel. – Szerencsések vagytok, hogy ott vagytok egymásnak.

– Tényleg nagyon fontos gyakorolni – mondta az egyik kislány.

– Mi szoktunk – tette hozzá a másik. – Akarjátok, hogy megmutassuk?

Nem vártak válaszra, máris egymásra tapasztották a szájukat.

– Figyeljétek és tanuljátok – suttogta Kábel, és elégedetten nézte a húgait.

Kisvártatva már a vékony kezek is egymás teste felé nyúltak. Ezek valóban gyakorolták a csókolózást. Minden szakszerűnek tűnt.

Ekkor eszembe jutott a legnagyobb szégyen, ami valaha ért. Néhány évre sikerült elfelejtenem, de most élesen megjelent előttem az emlék, ahogy Panni és én doktorosat játszunk. Az egyikünk letolta a nadrágját, és miközben hason feküdt a kanapén, a másik a játék sztetoszkóppal vizsgálta a pucér feneket.

– Hű, de elpirult valaki – vihogtak a kislányok, akik közben már abba-hagyták a csókolózást. Nem tudom, melyikünknek mondták.

Ekkor fogyott el Panninál a cérna. Felugrott, mint akire rátapadt egy pióca. A part felé indult, minden lépésével annyi vizet megmozgatva, hogy feljöjjön a nyakunkig.

29

– Most meg hova mész? – kiáltotta Kábel.

Remegtek a lábaim, de én is felálltam. Szerettem volna, ha megint egy órával korábban van, és akkor ott a büfé előtt ülve nem ismerkedünk össze ezzel az idióta családdal. Bizonytalan léptekkel közeledtem a part felé, Panni éppen a fürdőruháját vette fel a földről.

– Mi van lányok, betojtatok? – kurjantott utánunk Kábel, és a húgai vihogva visszhangozták a kérdést. Panni nem válaszolt, kirázta a fürdőruháját, majd beledugta az egyik lábát. A lábfej nem ment át a lyukon, a szélső lábujjak fennakadtak. Ahogy rövid, tömzsi lábain düllöngélt, eszembe jutott, pont úgy néz ki, mint az a dodó madár, aminek a rajza sok más kép között a szobánk falán lógott. Nem értettem, hogy erre még hogyhogy nem gondoltam.

Mintha attól veszítette volna el az egyensúlyát, hogy a partra léptem. Nővérem, mint egy zsák krumpli, eldőlt. A jobb oldalára esett, és néhány másodpercig mozdulatlanul feküdt a földön. Kábelék elhallgattak. Úgy tűnt, Panni halálos ütést mért a saját fejére. Semmit sem éreztem. Néztem a nővéremet, és úgy éreztem, a levegő átfúj rajtam.

Lassan állt fel, az egyik kezét az arcához szorítva.

– Gyűlölöm ezt a fürdőruhát – mondta.

A másik kezével a fekete úszódresszt kinyújtva, bedugta végre a lábát a lyukba. Aztán már két kézzel rángatta a testére ezt a fekete szörnyűséget, és éppen a vállára húzta a pántokat, amikor észrevettem, hogy az arcából ömlik vér.

– Megvágтам magam a köveken – mondta.

Rám nézett, és megismételte, amit mondott. A tekintete az anyáméra hasonlított. Aztán az apáméra.

– Jól vagy? – kérdeztem vékony hangon.

Minden villámgyorsan történt. Felkapott a földről egy követ, és nekem ugrott. Arra eszméltem, hogy birkózom a nővéremmel.

– Csajbunyó! – kiáltotta Kábel.

Panni erősebb volt, mint valaha gondoltam volna. Egy kézzel nyomott le a földre, a másikkal belevágta a kő élet a felkaromba. Vinnyogva felordítottam, és láttam, ahogy a folyó másik partján felreppennek a madarak.